

10674_page_1102

εθίμων. Τέτοιους τίτλους είχε η Μονή από τους δυζαντινούς χρόνους³⁴.

Παρόμοια ιδιωτική λίμνη με τη λιμνη Μπουρού υπήρχε και στην Τουρκία, η Κιουτσούκ Τσερμετζέ με περίμετρο 25 μιλίων έναντι της Μπουρούς που είχε περίμετρο 17 μιλίων³⁵.

Οι Καθηγητές δε δέχτηκαν “Υψηλήν διαταγήν” αυθαίρετη και παράνομη που θα μπορούσε να αφαιρέσει μοναστηριακή περιουσία³⁶, κατ’ αυτούς δεν υφίστατο ούτε και το θέμα της παραγραφής της μοναστηριακής περιουσίας, εφόσον υπήρχε “άδυναμία έγερσεως άγωγής ένεκα δεδικοιολογημένης αιτίας”³⁷. Τέτοια αδυναμία υπήρχε από το 1821 ως την κατάλυση της τουρκικής κυριαρχίας στη Θράκη, ή τουλάχιστον ως το 1908, οπότε τέθηκε σε εφαρμογή το οθωμανικό σύνταγμα³⁸.

Το γενικό συμπέρασμα της γνωμοδότησης των πέντε καθηγητών συνοψιζόταν από τους ίδιους στο τέλος αυτής σε τρία βασικά σημεία:

α. Ότι η κατάκτηση δεν είχε καταλύσει την κυριότητα της Μονής στο ακίνητό της, η ολοία αποδεικνυόταν με τίτλους της δυζαντινής εποχής χωρίς να υπάρχει ανάγκη επικλήσεως νέας παραχωρήσεως από το Ο.Δ.

β. Ότι το 1821 η αυθαίρετη αφαίρεση από το Σουλτάνο της περιουσίας της Μονής ήταν παράνομη πράξη από πλευράς ιερών κανόνων και δυζαντινού και οθωμανικού νόμου.

γ. Ότι η αγωγή της Μονής δεν παραγράφτηκε, διότι κατά τον οθωμανικό νόμο, δεν υπήρχαν στοιχεία παραγραφής³⁹.

Τέλος, οι καθηγητές επεσήμαιναν δύο μεγάλα δεινά σε περίπτωση που θα εφαρμοζόταν από την ελληνική πολιτεία και θα αναγνωρίζονταν από τα δικαστήρια οι θέσεις του Ελευθεριάδη, όπως διατυπώθηκαν αυτές στη γνωμοδότησή του. Αυτά τα δεινά θα ήσαν, πρώτον στις Νέες Χώρες, γιατί δεν θα υπήρχε εκκλησιαστική περιουσία επειδή θα είχε περιέλθει στο Ο.Δ. διά της κατακτήσεως και ύστερα στο Ε.Δ., δεύτερον, η ελληνική κυβέρνηση δε θα μπορούσε να διαμαρτυρηθεί για τη δήμευση της εκκλησιαστικής περιουσίας από τις πολιτείες που διαδέχτηκαν την Τουρκία, γιατί έπρεπε να αναγνωρίσει

34. Αυτόθι, σσ. 11-12.

35. Αυτόθι, σ. 13.

36. Αυτόθι, σσ. 15-17.

37. Αυτόθι, σ. 20.

38. Αυτόθι, σ. 21.

39. Αυτόθι, σ. 24.

εθίμων. Τέτοιους τίτλους είχε η Μονή από τους βυζαντινούς χρόνους³⁴.

Παρόμοια ιδιωτική λίμνη με τη λιμνη Μπουρού υπήρχε και στην Τουρκία, η Κιουτσούκ Τοερμετζέ με περίμετρο 25 μιλίων έναντι της Μπουρούς που είχε περίμετρο 17 μιλίων³⁵.

Οι Καθηγητές δε δέχτηκαν “Υψηλήν διαταγήν” αυθαίρετη και παράνομη που θα μπορούσε να αφαιρέσει μοναστηριακή περιουσία³⁶, κατ’ αυτούς δεν υφίστατο ούτε και το θέμα της παραγραφής της μοναστηριακής περιουσίας, εφόσον υπήρχε “άδυναμία έγερσεως άγωγής ένεκα δεδικοιολογημένης αίτίας”³⁷. Τέτοια αδυναμία υπήρχε από το 1821 ως την κατάλυση της τουρκικής κυριαρχίας στη Θράκη, ή τουλάχιστον ως το 1908, οπότε τέθηκε σε εφαρμογή το οθωμανικό σύνταγμα³⁸.

Το γενικό συμπέρασμα της γνωμοδότησης των πέντε καθηγητών συνοψιζόταν από τους ίδιους στο τέλος αυτής σε τρία βασικά σημεία:

α. Ότι η κατάκτηση δεν είχε καταλύσει την κυριότητα της Μονής στο ακίνητό της, η οποία αποδεικνυόταν με τίτλους της βυζαντινής εποχής χωρίς να υπάρχει ανάγκη επικλήσεως νέας παραχωρήσεως από το Ο.Δ.

β. Ότι το 1821 η αυθαίρετη αφαίρεση από το Σουλτάνο της περιουσίας της Μονής ήταν παράνομη πράξη από πλευράς ιερών κανόνων και βυζαντινού και οθωμανικού νόμου.

γ. Ότι η αγωγή της Μονής δεν παραγράφηκε, διότι κατά τον οθωμανικό νόμο, δεν υπήρχαν στοιχεία παραγραφής³⁹.

Τέλος, οι καθηγητές επείσημαιναν δύο μεγάλα δεινά σε περίπτωση που θα εφαρμοζόταν από την ελληνική πολιτεία και θα αναγνωρίζονταν από τα δικαστήρια οι θέσεις του Ελευθεριάδη, όπως διατυπώθηκαν αυτές στη γνωμοδότησή του. Αυτά τα δεινά θα ήταν, πρώτον στις Νέες Χώρες, γιατί δεν θα υπήρχε εκκλησιαστική περιουσία επειδή θα είχε περιέλθει στο Ο.Δ. διά της κατακτήσεως και ύστερα στο Ε.Δ., δεύτερον, η ελληνική κυβέρνηση δε θα μπορούσε να διαμαρτυρηθεί για τη δήμευση της εκκλησιαστικής περιουσίας από τις πολιτείες που διαδέχτηκαν την Τουρκία, γιατί έπρεπε να αναγνωρίσει

34. Αυτόθι, σσ. 11-12.

35. Αυτόθι, σ. 13.

36. Αυτόθι, σσ. 15-17.

37. Αυτόθι, σ. 20.

38. Αυτόθι, σ. 21.

39. Αυτόθι, σ. 24.